

Warszawa, 23-10-2025 r.

BIURO
RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH
Zastępca Rzecznika Praw Obywatelskich
Wojciech Brzozowski

IX.517.840.2025.KK

Pani
płk Renata Niziołek
Dyrektor Generalny
Służby Więziennej

Szanowna Pani Dyrektor,

do Biura Rzecznika Praw Obywatelskich nieustannie wpływają skargi osób przebywających w zakładach karnych i aresztach śledczych, dotyczące sposobu i warunków udzielania im zezwoleń na opuszczenie zakładu karnego na podstawie art. 141a § 1 k.k.w.

W 2015 r.¹ oraz 2019 r.², kierując wystąpienia do Dyrektora Generalnego Służby Więziennej, RPO wskazywał, że w decyzji dyrektora jednostki penitencjarnej o udzieleniu skazanemu ww. zezwolenia powinien być precyzyjnie określony sposób realizacji przepustki losowej. Skazany natomiast winien otrzymać pisemną informację o treści tej decyzji. Rzecznik zalecał również, aby decyzje dotyczące ewentualnego użycia wobec osoby pozbawionej wolności środków ochronnych w czasie realizacji konwoju podejmowane były w sposób zindywidualizowany. Postulaty te spotkały się

¹ Wystąpienia Zastępcy Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 19 marca 2015 r. oraz z dnia 17 lipca 2015 r. do Dyrektora Generalnego Służby Więziennej, II.517.620.2015.

² Wystąpienie Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 24 kwietnia 2019 r. do Dyrektora Generalnego Służby Więziennej, IX.517.3125.2018.

z akceptacją Dyrektora Generalnego Służby Więziennej³, który zobowiązał dyrektorów jednostek penitencjarnych do pełnego informowania osadzonego o sposobie udzielenia zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego w omawianym trybie.

Jednak mimo upływu lat wyniki prowadzonych w Biurze Rzecznika postępowań w tych sprawach dowodzą, że w dalszym ciągu dochodzi do licznych nieprawidłowości w działaniu administracji więziennej, skutkujących naruszeniem praw osób pozbawionych wolności. Poniżej pozwolę sobie przedstawić obszary, w których dostrzegam nieprawidłowe działanie kadry penitencjarnej.

I. Sposób procedowania wniosku osadzonego o udzielenie przepustki losowej.

Aktualny pozostaje problem dotyczący braku precyzyjnego określenia przez dyrektorów jednostek penitencjarnych sposobu realizacji konwoju w związku z udzieleniem skazanemu przepustki losowej. Decyzje dyrektorów niejednokrotnie zawierają informację wyłącznie o tym, że przepustka losowa zostanie zrealizowana pod konwojem funkcjonariuszy Służby Więziennej. Brakuje natomiast adnotacji, czy zostaną zastosowane szczególne środki ochronne, a jeśli tak, to jakiego rodzaju (obowiązek korzystania z odzieży skarbowej, użycie określonych środków przymusu bezpośredniego). Wszystkie te elementy powinny być zawarte w pisemnej decyzji dyrektora, o której należy powiadomić osobę pozbawioną wolności jeszcze przed realizacją zezwolenia. Brak któregoś z wymienionych komponentów powoduje, że nie jest zachowana zasada pełnego informowania o warunkach udzielonej przepustki.

Zezwolenia w trybie art. 141a § 1 k.k.w. w wielu przypadkach udzielane są w związku z ważnymi uroczystościami rodzinnymi. W sytuacji, gdy dyrektor jednostki nie określi w decyzji wszystkich warunków realizacji konwoju, to osadzony często w ostatniej chwili, tuż przed wyjazdem z jednostki, dowiaduje się o tym, że na uroczystość I Komunii św. dziecka, czy też na ceremonię pogrzebową członka rodziny musi udać się w odzieży skarbowej i w kajdankach zespolonych. Nie zapewnia się mu czasu na podjęcie decyzji, czy proponowana forma realizacji przepustki jest akceptowalna zarówno dla niego, jak i jego rodziny. Możliwe jest przecież, że po konsultacji z bliskimi skazany uzna, że środki bezpieczeństwa, które miałyby być wobec niego użyte, są nadmierne, i zrezygnuje z wzięcia udziału w uroczystości.

³ Pismo z dnia 30 maja 2019 r., BO.070.18.2.2019.

Brak określenia w decyzji dyrektora warunków realizacji przepustki losowej powoduje też, że osadzeni rezygnują z uczestnictwa w pogrzebie osoby najbliższej czy też w innych ważnych dla nich uroczystościach. W jednej z badanych w Biurze spraw, w decyzji o udzieleniu skazanemu zezwolenia w trybie art. 141a § 1 k.k.w., dyrektor zawarł jedynie informację, że zezwolenie realizowane będzie pod konwojem funkcjonariuszy Służby Więziennej. Osadzony przekonany był natomiast, że zostanie ono zrealizowane pod konwojem funkcjonariuszy wyposażonych w broń oraz przy zastosowaniu wobec niego środków przymusu bezpośredniego w postaci kajdanek. Wobec tego złożył oświadczenie o rezygnacji z udziału w ceremonii pogrzebowej matki.

Kolejnym problemem jest brak pisemnego powiadomienia skazanego o sposobie rozpoznania jego wniosku o udzielenie przepustki losowej. Z prowadzonych w Biurze RPO postępowań wynika, że administracja więzienna często nie wywiązuje się z obowiązku wskazanego w § 8 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 września 2022 r. w sprawie sposobów załatwiania wniosków, skarg i próśb osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych⁴. Stanowi on, że organ właściwy do załatwienia wniosku, skargi lub prośby zawiadamia pisemnie osobę składającą wniosek, skargę lub prośbę o sposobie ich załatwienia. Od powyższej zasady można odstąpić jedynie wtedy, gdy prośby i wnioski składane są osobiście w swojej sprawie przez osobę osadzoną w zakładzie karnym lub areszcie śledczym i załatwione są bezpośrednio po zgłoszeniu (§ 8 ust. 2 rozporządzenia).

Administracja więzienna uznaje, że nie ma obowiązku pisemnego powiadamiania osadzonego o sposobie rozpatrzenia jego wniosku o udzielenie przepustki losowej w sytuacji, gdy np. wniosek został złożony i rozpatrzony tego samego dnia. W takim przypadku, w ocenie organów Służby Więziennej, wniosek został załatwiony bezpośrednio po zgłoszeniu, a więc zastosowanie ma § 8 ust. 2 rozporządzenia. Trudno zgodzić się z taką argumentacją.

Przepis ten może być stosowany w przypadku, gdy wnioskodawca osobiście przedstawia swoją prośbę lub wniosek właściwemu organowi i bezpośrednio po jego przedstawieniu organ, do którego osadzony się zwrócił, powiadamia go o sposobie rozpatrzenia. Jak pokazują wszystkie dotychczas prowadzone w Biurze RPO postępowania wyjaśniające, wnioski osób pozbawionych wolności o udzielenie zezwolenia na podstawie art. 141a § 1 k.k.w. nie są załatwiane bezpośrednio

⁴ Dz. U. poz. 1960.

po zgłoszeniu. Wynika to z faktu, że decyzja dyrektora zakładu karnego poprzedzona jest koniecznością zebrania i przygotowania określonych informacji przez właściwe komórki merytoryczne. W sprawach dotyczących udziału osadzonego w ceremonii pogrzebowej osoby najbliższej wychowawca kontaktuje się chociażby z domem pogrzebowym w celu potwierdzenia terminu i miejsca uroczystości. W każdym przypadku niezbędne jest sporządzenie m.in. opinii przez wychowawcę, a także prognozy kryminologiczno-społecznej skazanego. Przedstawiciel działu ochrony również przekazuje swoje uwagi. Jego ocena dotyczy przede wszystkim kwestii bezpieczeństwa związanej z konwojowaniem skazanego poza teren zakładu karnego. Proces ten wymaga czasu, co uniemożliwia natychmiastowe rozpoznanie wniosku przez dyrektora jednostki. Zatem w tego typu sprawach na administracji więziennej spoczywa obowiązek pisemnego powiadomienia osadzonego o sposobie rozpoznania jego wniosku.

W ostatnim czasie w Biurze RPO badana była sprawa, w której osadzony nie tylko nie otrzymał pisemnego powiadomienia o sposobie rozpoznania jego wniosku, ale również na druku, na którym procedowano wniosek, nie złożył podpisu potwierdzającego zapoznanie go z podjętą decyzją, warunkami konwoju oraz pouczeniem o możliwości zaskarżenia decyzji. Nie należy bowiem zapominać, że decyzje dyrektorów o udzieleniu skazanemu omawianego zezwolenia są zaskarżalne w trybie art. 7 k.k.w. Brak przejrzystości lub niepełny charakter decyzji może w praktyce uniemożliwić organowi, do którego skierowana jest skarga, rzetelną ocenę, czy doszło do naruszeń w kwestionowanym zakresie.

II. Stosowanie środków ochronnych w czasie realizacji konwoju osób pozbawionych wolności.

Wyniki prowadzonych w Biurze RPO postępowań wyjaśniających ukazują, że decyzje o tym, jakiego rodzaju środki bezpieczeństwa zostaną wykorzystane w czasie konwojowania osoby pozbawionej wolności, nie zawsze poprzedzone są wnikliwą oceną i dostosowane do okoliczności. Dotyczy to skazanych przebywających tak w warunkach zakładu karnego typu zamkniętego, półotwartego, jak i otwartego. Od wielu lat Rzecznik Praw Obywatelskich zajmuje również stanowisko, że w stosunku do osadzonych odbywających karę w warunkach zakładu karnego typu półotwartego i otwartego jedynie w uzasadnionych przypadkach można podejmować decyzje o udzieleniu zezwolenia na czasowe opuszczenie zakładu karnego pod konwojem oraz przy ewentualnym wykorzystaniu odzieży skarbowej i prewencyjnym użyciu środków przymusu bezpośredniego. W tego typu zakładach karnych realizacja omawianych

zezwoleń powinna odbywać się przy zastosowaniu jak najłagodniejszych środków ochronnych, gdyż wynika to z ogólnego założenia, jakie ma przyświecać odbywaniu kary w warunkach złagodzonego reżimu.

a. Korzystanie z odzieży będącej własnością administracji więziennej poza terenem jednostki penitencjarnej.

Zgodnie z art. 111 § 2 k.k.w. w czasie przeprowadzania czynności procesowych, transportowania oraz w innych uzasadnionych wypadkach skazany korzysta z własnej odzieży, bielizny i obuwia, chyba że są one nieodpowiednie ze względu na porę roku lub zniszczone albo jeżeli przemawiają przeciwko temu względy bezpieczeństwa.

Kwestię korzystania przez skazanego z własnej odzieży precyzują również przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2022 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności⁵. W myśl § 31 ww. rozporządzenia, korzystając z przepustek lub zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego, skazany używa własnej odzieży, bielizny i obuwia. Jeżeli są one zniszczone lub nieodpowiednie ze względu na porę roku, zakład karny wydaje w tym celu skazanemu odpowiednią do użytku odzież, bieliznę lub obuwie.

Bez względu zatem na to, w jakim typie zakładu karnego osadzony odbywa karę pozbawienia wolności, w czasie pobytu poza jednostką, w związku z udziałem w ważnych wydarzeniach rodzinnych, powinien mieć zapewnioną możliwość korzystania z własnej odzieży. Jedynie w przypadkach określonych w art. 111 § 2 k.k.w. można podjąć decyzję o zobowiązaniu skazanego do korzystania z odzieży skarbowej. Warto przy tym przypomnieć, że w przypadku powołania się na przesłankę „względów bezpieczeństwa” należy wskazać konkretne okoliczności mogące świadczyć o szczególnym zagrożeniu bezpieczeństwa konwoju, które uzasadniałyby odstępianie od obowiązującej zasady konwojowania skazanych w odzieży własnej.

W wielu przypadkach nieuzasadnione jest również konwojowanie w odzieży skarbowej osadzonych odbywających karę w zakładzie karnym typu półotwartego i otwartego. Karę w takich warunkach odbywają skazani, którzy dali administracji więziennej podstawę do uznania, że swoim zachowaniem nie zagrażają bezpieczeństwu jednostki penitencjarnej. Ponadto, zgodnie z obowiązującymi przepisami⁶, skazanym tym przysługuje prawo do korzystania z własnej odzieży,

⁵ Dz. U. poz. 2847.

⁶ Zob. art. 91 pkt 6 oraz art. 92 pkt 7 k.k.w.

bielizny i obuwia na terenie jednostki penitencjarnej. Tym bardziej realizacja zezwoleń w trybie art. 141a § 1 k.k.w., co do zasady, powinna przebiegać z wykorzystaniem odzieży prywatnej, pod warunkiem, że będzie ona odpowiednia do warunków atmosferycznych i stosowna do okoliczności.

b. Prewencyjne użycie środków przymusu bezpośredniego.

Środków przymusu bezpośredniego, w tym kajdanek zespolonych lub kajdanek zakładanych na nogi i ręce, można użyć prewencyjnie w celu zapobieżenia ucieczce osoby pozbawionej wolności, a także w celu zapobieżenia objawom agresji lub autoagresji tych osób⁷.

Decyzja w zakresie stosowania prewencyjnych środków przymusu ma charakter fakultatywny. Ustawodawca wskazał, że środków przymusu bezpośredniego używa się lub wykorzystuje się je w sposób niezbędny do osiągnięcia celów tego użycia lub wykorzystania, proporcjonalnie do stopnia zagrożenia, wybierając środek o możliwie jak najmniejszej dolegliwości⁸. Oznacza to, że decyzja, jakich środków przymusu bezpośredniego należy użyć, powinna być poprzedzona wnikliwą oceną i dostosowana do okoliczności. Kajdanki zespolone lub kajdanki zakładane na ręce i nogi stanowią szczególnie uciążliwy środek dla osoby osadzonej. Znacząco ograniczają swobodę ruchu, a ich użycie jest odbierane jako upokarzające. Stosowanie ich w przestrzeni publicznej dodatkowo potęguje tę dolegliwość i może prowadzić do stygmatyzacji w oczach osób postronnych. Użycie tych środków powinno być więc uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które wskazywałyby, że jedynie takie działanie pozwoli na osiągnięcie celu, czyli zapobiegnie ewentualnej ucieczce konwojowanego lub jego agresywnym zachowaniom.

c. Sprawy badane w Biurze RPO.

W dalszej części wystąpienia pragnę przedstawić przykłady spraw, w których doszło do nieprawidłowości przez nieuzasadnione zobowiązanie skazanego do korzystania w trakcie realizacji przepustki z odzieży będącej własnością jednostki penitencjarnej oraz niedochowanie obowiązującej zasady proporcjonalności przy zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego.

⁷ Zob. art. 13 ust. 1 oraz art. 15 ust. 5 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2025 r. poz. 555).

⁸ Zob. art. 6 ust. 1 ww. ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

W jednej z badanych spraw skazany, odbywający karę pozbawienia wolności w warunkach zakładu karnego typu zamkniętego, miał wziąć udział w ceremonii pogrzebowej matki pod konwojem funkcjonariuszy Służby Więziennej, w kajdankach założonych na ręce i nogi oraz odzieży skarbowej. Po otrzymaniu informacji o tym, jakiego rodzaju środki bezpieczeństwa zostaną zastosowane w czasie konwoju, osadzony zrezygnował z udziału w pogrzebie. W analizowanej sprawie – w ocenie Rzecznika – administracja więzienna nie podała okoliczności, które wskazywałyby, że jedynie użycie wobec skazanego kajdanek założonych na ręce i nogi pozwoli na osiągnięcie celu, czyli zapobiegnie ewentualnej ucieczce konwojowanego lub jego agresywnym zachowaniom. Rzecznik negatywnie ocenił również zobowiązanie skazanego do uczestnictwa w uroczystościach pogrzebowych w odzieży skarbowej. Nie zostały bowiem przedstawione konkretne okoliczności, które uzasadniałyby odstąpienie od obowiązującej zasady konwojowania skazanych w odzieży własnej.

Wymowną ilustracją jest również sprawa, którą Rzecznik przedstawiał już Dyrektor Generalnej Służby Więziennej. Skazana kobieta, odbywająca karę w warunkach zakładu karnego typu półotwartego, była konwojowana przez funkcjonariuszy Służby Więziennej na ceremonię pogrzebową dziecka w odzieży skarbowej i z prewencyjnym zastosowaniem środków przymusu bezpośredniego w postaci kajdanek zespolonych. Brak było przesłanek oraz wiarygodnych informacji, aby uznać, że swoim zachowaniem mogłaby zagrozić bezpieczeństwu realizowanego konwoju. W tym przypadku nałożenie na osadzoną obowiązku korzystania z odzieży skarbowej w trakcie udziału w ceremonii pogrzebowej dziecka Rzecznik uznał za noszące cechy poniżającego traktowania. Również prewencyjne użycie środków przymusu bezpośredniego w postaci kajdanek zespolonych było działaniem nadmiernym i nieuzasadnionym.

Kolejnym jaskrawym przykładem braku odzwierciedlenia w decyzjach dyrektorów jednostek penitencjarnych realizacji zasady indywidualizacji jest przypadek osadzonego, który przebywając w zakładzie karnym typu otwartego oraz będąc skierowanym do zatrudnienia zewnętrznego bez konwoju, przepustkę na pogrzeb ojca miał zrealizować pod konwojem funkcjonariuszy Służby Więziennej, z zastosowaniem szczególnych środków ochronnych (odzież skarbowa i kajdanki zakładane na ręce i nogi). Na skutek interwencji przedstawicieli Rzecznika doszło do ponownej analizy sprawy wnioskodawcy, co skutkowało zmianą decyzji dyrektora jednostki – osadzony ostatecznie zrealizował przepustkę samodzielnie i w terminie powrócił do jednostki penitencjarnej.

W przedstawionych przypadkach warunki, w jakich osadzeni mieli wziąć udział w uroczystościach pogrzebowych osób najbliższych, tj. w odzieży skarbowej i z prewencyjnym zastosowaniem kajdanek zakładanych na ręce i nogi czy też kajdanek zespolonych, były nieproporcjonalne do zagrożenia i nadmiernie dolegliwe. W ocenie Rzecznika nałożenie na osadzonych takich ograniczeń nosiło cechy poniżającego traktowania.

III. Orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.

W myśl art. 8 ust. 1 EKPC każdy ma prawo do poszanowania swojego życia prywatnego i rodzinnego, swojego mieszkania i swojej korespondencji. Artykuł 8 ust. 2 Konwencji stanowi natomiast, że niedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa, z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób.

Zgodnie z orzecznictwem ETPC art. 8 Konwencji nie gwarantuje osobie pozbawionej wolności bezwarunkowego prawa do opuszczenia zakładu karnego w celu np. uczestnictwa w pogrzebie krewnego⁹. Musi jednak zaistnieć konieczność takiej odmowy. W tego typu sprawach Trybunał ocenia, czy w danym przypadku zachodziła uzasadniona konieczność ingerencji władzy publicznej w prawo osadzonego do życia prywatnego i rodzinnego.

Niejednokrotnie państwo polskie nie wykazało, że nałożone na skazanego ograniczenia były uzasadnione, wobec czego Trybunał w sprawach przeciwko Polsce¹⁰ orzekał, że odmowa udzielenia skazanemu zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego w celu odwiedzenia poważnie chorego członka rodziny czy też udziału w pogrzebie osoby bliskiej stanowiła naruszenie art. 8 Konwencji. Trybunał podkreśla bowiem, że nawet jeżeli osadzony ze względu na istotę sytuacji, w jakiej się znajduje, musi być poddany różnym ograniczeniom w korzystaniu z praw i wolności, to każde takie ograniczenie musi być, mimo wszystko, usprawiedliwione jako konieczne

⁹ Wyrok ETPC z dnia 12 listopada 2002 r. w sprawie Płoski przeciwko Polsce, skarga nr 26761/95, § 38.

¹⁰ Wyrok ETPC z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie Giszczak przeciwko Polsce, skarga nr 40195/08; wyrok ETPC z dnia 20 stycznia 2009 r. w sprawie Czarnowski przeciwko Polsce, skarga nr 28586/03; wyrok ETPC z dnia 12 listopada 2002 r. w sprawie Płoski przeciwko Polsce, skarga nr 26761/95.

w społeczeństwie demokratycznym. Jest obowiązkiem państwa wykazanie, że taka konieczność rzeczywiście zaistniała¹¹.

Kluczowe jest również, że Trybunał, analizując skargi wnoszone przez osoby pozbawione wolności w omawianym przedmiocie, ocenia także to, czy zastosowane wobec skazanego środki bezpieczeństwa w związku z realizacją przepustki losowej były przewidziane przez prawo i uzasadnione w rozumieniu art. 8 ust. 2 Konwencji. W jednej ze spraw Trybunał uznał, że udzielenie skarżącemu zgody na udział w ceremonii pogrzebowej osoby najbliższej pod konwojem funkcjonariuszy Służby Więziennej stanowi ograniczenie prawa skazanego do poszanowania życia rodzinnego. W realiach tej sprawy Trybunał orzekł jednak, że kwestionowana ingerencja miała podstawę prawną w art. 141a § 1 k.k.w. oraz służyła uzasadnionym celom ochrony porządku publicznego oraz zapobiegania przestępstwom, zatem brak było podstaw do stwierdzenia naruszenia art. 8 Konwencji. Trybunał przypomniał bowiem, że aby sprecyzować obowiązki państw-stron wynikające z art. 8 Konwencji w tym zakresie, należy uwzględnić normalne i rozsądne wymagania odbywania kary pozbawienia wolności oraz zakres marginesu oceny pozostawionego władzom krajowym przy regulowaniu kontaktów więźnia z rodziną¹². W innej, podobnej sprawie skarżący również zarzucał, że udzieloną mu przepustkę losową w celu uczestnictwa w pogrzebie babci miał zrealizować pod konwojem funkcjonariuszy. Rozstrzygając tę sprawę, Trybunał także uznał, że ingerencja władzy publicznej była konieczna w społeczeństwie demokratycznym, wobec czego nie doszło do naruszenia art. 8 Konwencji¹³.

Istotnym wnioskiem z powyższych spraw jest to, że ocenie Trybunału podlegają nie tylko same decyzje organów Służby Więziennej w przedmiocie udzielania skazanym zezwoleń w trybie art. 141a § 1 k.k.w., lecz również warunki, na jakich zezwolenia te są realizowane.

Polska, będąc stroną Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, jest zobowiązana wykonywać wyroki Trybunału. Uwzględnianie tez formułowanych przez ETPC, także w sprawach przeciw innym państwom, przyczynia się do poprawy funkcjonowania naszego systemu penitencjarnego, a ponadto może zmniejszyć liczbę skarg

¹¹ Wyrok ETPC z dnia 12 listopada 2002 r. w sprawie Płoski przeciwko Polsce, skarga nr 26761/95, § 35.

¹² Wyrok ETPC z dnia 25 marca 2014 r. w sprawie Banaszkowski przeciwko Polsce, skarga nr 40950/12, § 21–22.

¹³ Wyrok ETPC z dnia 9 lutego 2016 r. w sprawie Kosiński przeciwko Polsce, skarga nr 20488/11, § 24.

kierowanych do Trybunału przeciwko Polsce w sprawach dotyczących naruszeń praw człowieka przez administrację więzienną.

Wobec powyższego w każdej sprawie dotyczącej udzielenia osobie pozbawionej wolności zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego w trybie art. 141a § 1 k.k.w. administracja więzienna powinna dołożyć wszelkich starań, aby wniosek osadzonego został rozpoznany z należytą uwagą. Oznacza to konieczność uwzględnienia wszystkich warunków osobistych skazanego oraz oceny jego dotychczasowej postawy w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności. Decyzja o zastosowaniu szczególnych środków ochronnych, tj. odzieży skarbowej i kajdanek, w tym kajdanek zespolonych, powinna być poprzedzona wnikliwą, indywidualną oceną ryzyka. Zastosowanie środków bezpieczeństwa nieadekwatnych do potencjalnego zagrożenia może bowiem prowadzić do poniżającego traktowania osoby pozbawionej wolności.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się o podjęcie działań zmierzających wyeliminowania wskazanych błędów w procedurze rozpoznawania wniosków osadzonych o udzielenie im zezwolenia, o którym mowa w art. 141a § 1 k.k.w., oraz jego realizacji. Uprzejmie proszę o poinformowanie mnie o zajęтым stanowisku i podjętych działaniach.

Z poważaniem

Wojciech Brzozowski

Zastępca Rzecznika Praw Obywatelskich

/-wydano i podpisano elektronicznie/